ніе, готви са съ смѣлъ ударъ да я привземе и да стане самовластенъ отъ Истъръ (Дунавъ) до Босфора ([13]). И воевода Иванъ, когото нетърпиливо чакахѫ въ столнината, бѣше самостоенъ-пазитель на голѣма сила, която води самѣси българскыя царь. Той е съвѣтовалъ да пуснѫтъ въ града само едно ограничено число Българы, необрѫжены и по пладнѣ, като удвоятъ на всѫдѣ стражата, и най-наче въ Императорскыя дворъ. Въ тѣзи думы на съвременника изобразява са картината на дьржавныя животъ на восточната Римска Империя, която безмалко щѣла да падне подъ власть на българскытѣ конницы. Михаилъ Страшиміровичь слѣдовалъ е преданіето, което са съживяваше съ сѣко политическо възрожденіе на България подъ предводителството на дѣятелны личности.

Старый Андроникъ ако и да не вѣрваше внука си, не са рѣши обаче да пусне Ивана въ столнината на Имперіята. Българската войска са нареди не далеко отъ града. А внукътъ Андроникъ стягаше полковетѣ си на Димотскыя пѫть и са готвѣше да нападне на Цариградъ, но видѣше са, че го стѣсняваха българскытѣ войницы въ Тракія и искусно са възползува отъ обстоятелствата за да удаличи отъ стенытѣ цариградскы Іоанна и неговытѣ три хыляди конника. Пазливыйтъ Михаилъ са спрѣ на Българо-Тракыйската граница и чакаше да види ако не сполучи Андрениковътъ планъ, да нападне той, и да привземе Византія; но по мая на 1328 год. тя бѣ въ властьта на негова противникъ. Михаилъ ясно виждаше Андрониковото намѣреніе, и безъ да измѣни своята пазливость не са рѣшаваше да са развали съ него. Рано или късно трѣбаше да избухне бой съ Сьрбія, въ които заедно съ живота си бѣ му отредено да сложи и сичкытѣ си намѣренія за бѫ-

([13]) У Грегора t. I, lib. IX, c. 5.